SOPOTNIK

Glasilo župnije Čatež ob Savi

leto: **2019**, mesec: **NOVEMBER** številka: **11**

SPOMIN NA NAŠE POKOJNE

Prosimo te za nas, ki so nas prizadele in preizkusile smrti toliko ljudi, da ne bi negovali žalosti, da ne bi postali zaslepljeni in osamljeni. Daj nam, da se bomo znova upali predati življenju.

NA DRUGI STRANI JE MOJ GOSPOD

Mož, ki je težko bolan, krčevito zgrabi zdravnika za roko: »Bojim se smrti. Gospod doktor, povejte mi, kaj me čaka po smrti? Kaj je na oni strani?« Zdravnik odgovori: »Ne vem, kaj je onstran.« »Ne veste?« šepetaje reče umirajoči bolnik. Namesto da bi mu še kaj razlagal, zdravnik odpre vrata na hodnik. Tedaj v sobo priteče pes, skoči na zdravnika in mu na vse mogoče načine kaže svoje veselje, da je srečal gospodarja. Tedaj se zdravnik obrne k bolniku in mu pravi: »Ste videli, kako se je obnašal pes? Doslej še nikoli ni bil v tem prostoru in ne pozna ljudi, ki tukaj bivajo. Vedel pa je, da je na drugi strani vrat njegov gospodar in zato je ves vesel skočil noter, brž ko sem odprl vrata. Glejte, ne vem veliko o tem, kaj nas vse čaka po smrti, vendar se mi zdi dovolj vedeti, da je na drugi strani moj Gospod in Učitelj. Zato bom, ko se nekega dne odpro vrata, prešel na ono stran z velikim veseljem!«

PREMIŠLJEVANJE O SMRTI

Sveti Frančišek Asiški jo imenuje sestra, Prešeren ji v Sonetih nesreče kliče: *prijazna smrt, predolgo se ne mudi* (pa ni bil nič kaj preveč svet), ljudje pa bežijo pred njo, kot da bi ne vedeli, da ji ni moč ubežati. Zato pa skušajo pregnati sleherno misel in spomin nanjo. Samo poglejte, kako počasi izginjajo pokopališča okoli cerkva. Stoletja so naši predniki počivali tako rekoč sredi naselij, v neprekinjenem stiku in pogovoru z živimi, zdaj pa so jih slednji (ki jim pravzaprav le še pogojno lahko rečemo živi) odrinili na obrobja mest, skupaj s skladišči in trgovskimi centri. Namesto da bi naši otroci sprejeli, ali še bolje povedano, dojeli smrt kot del življenjskega ciklusa, se s smrtjo srečujejo šele, ko jim pogine hrček ali zlata ribica. In že ob tem nam stroka skoraj priporoča psihoterapevta.

Smrt nastopa le še v vicih, filmih in reklamah. Ljudje, ki našo vero označujejo za praznoverje, bodo prav v teh dneh izvotlili buče, jih osvetlili in praznovali … Kaj že? Noč čarovnic! Vse le zato, da bi

prikrili in utišali lastno izvotljenost in temo. Še praznik vseh svetih so nam, hvala Bogu neuspešno, skušali prebarvati v dan mrtvih! Človek bi rad večno živel in zato skuša na vse načine uničiti ali vsaj pretentati smrt, vendar pa le tisti, ki sprejme, razume in vzljubi smrt, doseže večno življenje.

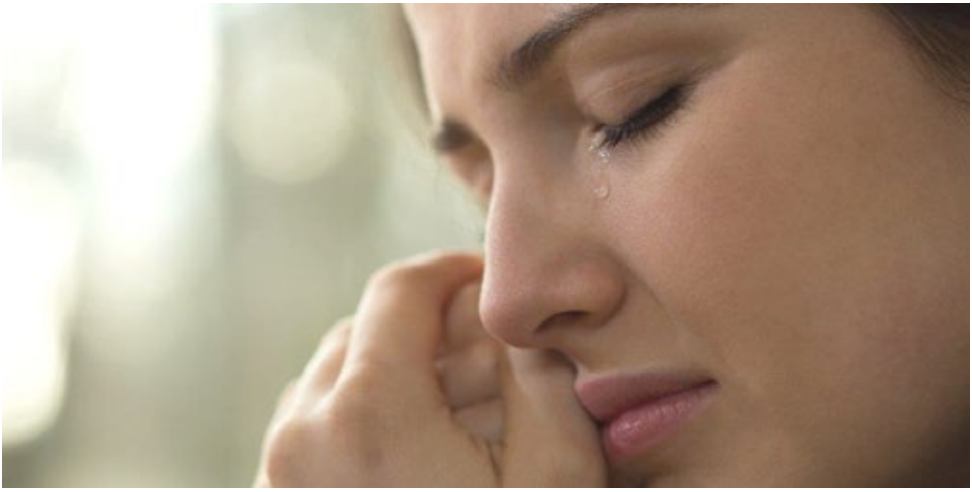

Morda se bo kdo čudil, da pišem o ljudeh, kot da sam nisem človek. Vendar vse bolj spoznavam, da verujoči nismo od tega sveta, kakor piše evangelist Janez, da smo svojevrstni »vesoljci«, ali kot pravi Slomšek: »V nebesih sem doma, od tega ne sveta …«!

In še: da mi ne bo kdo zameril, ker sem ljubega Prešerna označil za »nesvetega«, saj trdno verjamem, da je že »med svetimi«. Sem pa prav v teh dneh spoznal, da nebesa ne zahtevajo popolnosti, temveč le vero in dobroto.

NAŠ BOG JE BOG ŽIVIH

»Otroci nebes in vstajenja« niso redki izbranci, temveč so vsi možje in žene, saj je zveličanje, ki ga je prinesel Jezus za vsakega od nas. In življenje sinov vstajenja bo podobno življenju angelov (Lk 20,36), torej vse potopljeno v svetlobo Boga, vse posvečeno njegovi slavi, v večnosti ,polni veselja in miru.

Toda pozor! Vstajenje ni samo dejstvo, da bomo vstali po smrti, ampak je nova zvrst življenja, ki ga okušamo že danes, torej je zmaga nad ničem, ki jo že lahko okušamo. Vstajenje je temelj krščanske vere in upanja!

Če ne bi bilo sklicevanja na raj in na večno življenje, bi krščanstvo bilo skrčeno na etiko in na življenjsko filozofijo. Nasprotno pa sporočilo krščanske vere prihaja iz nebes, je od Boga razodeto in gre onkraj tega sveta. Verovati v vstajenje je bistvenega pomena, da vsako naše dejanje krščanske ljubezni ne bo kratkotrajno in bi imelo namen samo v sebi, temveč da postane seme, ki bo vzklilo v Božjem vrtu in bo rodilo sadove večnega življenja.

32 MAŠ ZA POK. OČETA

Nekaj je gotovo, filozofi bi rekli, da je del manjši od celote. Nekaj gotovega je tudi to, da bomo vsi umrli. Včasih gledam nekatere ljudi pri naših pogrebih. Pridejo na pogreb, stojijo nekje tam ob strani, stopijo v krog in se mirno pogovarjajo. "Na pogreb smo pač prišli zaradi neke navade, za pokojnika nam je malo mar in tudi za žalujoče, ki jih je smrt prizadela se ne zmenimo. Smrt. To je za druge, mi smo nad vsem tem". Nekulturno obnašanje na pogrebu meče zelo

slabo luč na takšne ljudi, ki med pogrebom glasno govorijo, ne gredo v cerkev k pogrebnemu obredu, ki je sestavni del pogreba in se celo krohotajo.

Pustimo to in se rajši zazremo v tiste, ki na smrt gledajo s plemenito mislijo. Spoštovanje do pokojnika se mora pokazati tudi v smrti in po smrti. Umirajočemu stojimo ob strani in ga ne puščamo samega umirati za bolniškimi stenami, ki so hladne in ne govorijo. O pokojnih plemenito mislimo in govorimo lepe stvari, če pa smo verni pa tudi za pokojne molimo.

Blagrujem tiste otroke, ki svojim staršem izkazujejo svojo ljubezen tudi po smrti. Starši so jim darovali življenje, skrbeli zanje v njihovem otroštvu, jim omogočili dosego poklica in jim neredko zapustili svojo dediščino. Kako jim naj pokažejo sedaj svojo hvaležnost? Največ koristi naredijo, če zanje molijo, darujejo za sv. maše in se maš tudi udeležujejo. Molitev je še edina vez, ki nas povezuje z našimi rajnimi. Vse drugo je več ali manj navlaka, recimo množica sveč, ki so jih že v mnogih državah prepovedali.

Tukaj moram izpostaviti primer, ki sem mu bil priča v zadnjem času. Umrl je mož in oče. Nenadna smrt je prizadela njegovo družino. Kako so se odzvali na to smrt? Mirno in dostojanstveno. V tistih trenutkih so čutili potrebo, da za pokojnika darujejo za sv. maše. Skoraj 40 jih je bilo. In tisto kar je bilo najlepše pri vsem tem pa je, da so se teh maš udeležili v glavnem vsi domači in še sorodniki. Blagor pokojniku, ki ni pozabljen tudi po svoji smrti in mu njegovi najbližji darujejo tisto, kar je najbolj pomembno; ljubezen in molitev.

Še na nekaj postajam pozoren. V naši župniji je žena, ki skoraj za vsakega, ki umre v naši župniji daruje za sv. mašo. Kako plemenito je to delo. "Lepa in plemenita je misel, misel na rajne", beremo v Knjigi Makabejcev. Ko sem to ženo vprašal, od kod ta njena lepa navada, mi je rekla: "Ni vse v denarju. Nekaj pa moramo tudi narediti za večnost"!

Zahvaljujemo se ti za dan vseh tvojih svetih.

**Bili so luč sveta;
kažejo nam pot do tebe.
Blagrujemo jih,
ker so uresničili vse tvoje blagre.
Bili so sol zemlje;
očiščujejo nas vsega nevrednega,
tolažniki naših zemeljskih stisk.
Nekoč so nam bili**

**podobni
v težavah in radostih življenja.
Zdaj molijo za nas,
da bi vredno obhajali
svete skrivnosti.**

****

Za svojo večnost živim danes. Vsak dan mi je v ta namen podarjen. S spoštovanjem ga moram vzeti v svoje roke.

Glasilo Sopotnik izdaja župnija Čatež ob Savi. Piše in zanj odgovarja Jože Pacek, župnik

OB ZAHVALNI NEDELJI

Na zahvalno nedeljo se zbiramo ob oltarju s posebnim namenom: da se zahvalimo za vse, kar imamo, kar nam je podarjeno od Boga, ki nas neizmerno ljubi. Naj bo današnja zahvala iskrena in obogatena s prošnjo, da bi znali ceniti prav vsak trenutek, ki napolnjuje naše življenje.

Veselje ob trgatvi, Bogu hvala za vse!

ZAHVALNA NEDELJA, ki jo v novembru praznujemo, ima namen, da se bolj zavestno spomnimo, kako zelo smo odvisni od darov, ki nam jih vsak dan, vsak trenutek Bog v svoji neskončni dobroti daje: naravnih in nadnaravnih darov. Ves svet, na katerem živimo, je Božji dar. V začetku Svetega pisma so zapisane besede:«Glejta, dajem vama vse zelenje s semenom, ki raste po vsej zemlji in vse sadno drevje, katerega sadje nosi seme. Naj vama bo v hrano« (1 Mz 1, 29).Bog je svet ustvaril za nas ljudi, vendar je dal prvima človekoma že kot eno prvih zapovedi, naj svetu »gospodujeta«.

POTOVANJE PO TURČIJI

Kurdski možje so nam zapeli svoje domoljubne pesmi

Zadnje dve leti sem obiskal tri muslimanske dežele, Kazahstan, Kirgizistan in nazadnje še Vzhodno Turčijo. To je premalo, da bi lahko podal bolj temeljite sodbe o islamu, kljub temu pa bi rad povedal nekaj svojih vtisov, ki sem si jih pridobil na teh potovanjih. Čeprav sem katoliški duhovnik spoštujem tudi muslimansko vero in tiste, ki ji pripadajo.

V župnišču sem imel v stanovanju sedem let muslimansko družino, pravzaprav moža in ženo. V začetku ju nisem nič vprašal katere vere sta, sem pa po njunih imenih sklepal, da sta muslimana. Od njih nisem zahteval nobenega plačila. Moram povedati, da smo se ves čas dobro razumeli. Jaz sem spoštoval njuno vero in onadva našo vero. Za naše cerkvene praznike sta mi vedno voščila in tudi jaz sem jim zaželel lepo praznovanje bajrama. Prišel sem do prepričanja, da je mogoče tudi med muslimani in kristjani lepo sožitje. Ko sta se poslovila od Slovenije in se vrnila nazaj v Bosno, mi je žena Rukija

objela. Dobro mi je poznan njihov običaj, da žena ne sme podati roke tujemu moškemu. Rekel sem ji, kako da me je objela, mene drugega moškega. Ona pa mi je rekla: "Zato, ker ste mi kakor oče". Zame je to bilo lepo priznanje. Tudi danes se oba rada oglasita po telefonu.

Na ulici starodavnega mesta Tuzluče

Na potovanju po Vzhodni Turčiji, sem prišel do nekih zaključkov. Turki in Kurdi vzamejo svojo vero zares. To že izraža obleka žensk. Vse nosijo dolga oblačila, svoje glave imajo pokrite in ne izpostavljajo svojih ženskih atributov. Oblečene so kakor naše redovnice in že s svojo obleko pokažejo svojo pripadnost islamu. Pozornost so mi pritegnili moški. V rokah mnogih sem videl njihov muslimanski molek, podoben našemu rožnemu vencu in ob njem ponavljajo svojo molitev. Njihove džamije ne samevajo. S kakšno spoštljivostjo vstopajo vanje, seveda bosi. V njih se predajajo molitvi. Da ne govorim, kako petkrat na dan zadoni iz minaretov povabilo k molitvi

in to že zgodaj zjutraj in pozno zvečer. Te molive so citati iz njihove svete knjige, korana.

Mesto poslednjih kristjanov - Mardin

Naš vodič Aden je bil po narodnosti Kurd in globokoveren musliman. Študiral je v Ameriki in drugih turških univerzah. Svoje vere se ves čas našega potovanja ni sramoval, nasprotno; pokazal je, kako vsak dan moli. Vera je sestavni del njegovega življenja. Nekega dne nam je v džamiji razlagal glavne poudarke muslimanske vere. Kateri od naših ljudi bi lahko naredil nekaj podobnega? Ko smo šli k vodi, da bi se kopali v reki ali jezeru je vedno ostal v avtobusu in držal se je svoje vere, ki mu predpisuje, da naj se ne naslaja ob pogledu na pomanjkljivo oblečene ženske.

Večkrat premišljujem, kaj prinašamo mi iz zahodnega sveta, v ta muslimanski svet. Vere gotovo ne, veliko pa tistega, kar jim je v pohujšanje. Le kaj si mislijo ob pogledu na pomanjkljivo oblečene ženske, ko vidijo pijane ljudi, ko slišijo našo destruktivno glasbo, vidijo razvrat, mamila?

Povedal sem že, da je bilo ozemlje celotne Turčije tisoč let krščansko, da prihajajo iz teh krajev največji svetniki, da je bila Turčija dežela številnih samostanov, kjer so živeli cerkveni očetje, vrhunski mistiki in bogoslovni pisatelji. Danes pa na nekdaj bujno krščanstvo spominjajo tu in tam razvaline krščanskih cerkva, nekatere nekdaj mogočne cerkve, spremenjene v mošeje in nekdanji samostani, ki so zdaj muzeji.

V tej deželi se je zgodilo nekaj tragičnega. Muslimani so kristjane nasilno spreobračali, tiste, ki tega niso naredili so jih pobili in to še ne tako daleč. Med prvo svetovno vojno je bilo ubitih 1 milijon in pol krščanskih Armencev in po drugi svetovni vojni je bilo izgnanih iz Turčije nekaj sto tisoč grških pravoslavnih kristjanov. V celi Turčiji je danes ostalo samo nekaj tisoč kristjanov, ki živijo na meji z Sirijo in še ti so izpostavljeni zatiranju.

Takih porušenih krščanskih cerkva je vse polno v Turčiji

Ubijanje kristjanov je bilo prisotno tudi zadnja leta v Siriji in Iraku. Fanatični muslimani so porušili na tisoče cerkva, veliko

Kurdski vodič Aden nam razlaga Koran v džamiji

kristjanov so prisili, da sprejmejo islam, druge so pobili. Zadnje čase smo lahko brali knjigo Poslednji kristjani, kjer so opisane strahote, ki so jih doživljale te stare krščanske skupnosti. Za njihovo izginotje so krive tudi zahodne države, ki jim je več mar politični vpliv in ekonomski interesi, kot pa človekove osnovne pravice. Veličina teh kristjanov je, da niso nikoli v roke vzeli orožja in bi se branili. Rajši so sprejeli smrt, kot pa se odločali za maščevanje. Kristjani niso uničili nobene džamije in nikoli nisem slišal, da bi se fanatično razstreljevali po muslimanskih trgih. Se bodo kdaj uresničile Jezusove besede: Tisti, ki prime za meč bo tudi z mečem pokončan…Vsak dan umre osem kristjanov mučeniške smrti zaradi svoje vere. Po Evropi se je zadnja leta zgradilo na tisoče džamij, v arabskem svetu samo ena krščanska cerkev.

Vsekakor pa je res, da danes muslimani svojo vero vzamejo bolj zares kot kristjani zahodnega sveta. Da bo enkrat Evropa muslimanizirana, smo tudi krivi tudi kristjani sami, s svojo poplitveno vero.

Pisal bi lahko o obiskih številnih lepih džamij, ki so prave arhitekturne mojstrovine. Tega bi bilo preveč. Zato bi se samo zaustavil pri obisku tretjega, najbolj svetega muslimanskega mesta, Šanliufra.

Osmi dan našega potovanja smo se vozili ob porečju slavne reke Evfrat. Obiskali smo četrti največji jez na svetu, ki nosi ime po ustanovitelju moderne turške države Ataturku. Ta jez je Turčiji v veliko korist. Velike elektrarne dajejo ogromno električne energije, s zajeto vodo pa namakajo obširna polja, kjer pridelujejo bombaž. Seveda Turki s temi ogromnimi jezovi siromašijo sosednji Irak in Sirijo. Zdaj gradijo še en jez. Mi smo se vozili po zapuščeni dolini, kjer bo voda kmalu poplavila več sto mest in vasi. Jez bo dolg 100 kilometrov in pravijo, da lahko zaradi njega pride do vojne. Turčija je tukaj pokazala veliko mero sebičnosti.

Možje molijo in počivajo v svetem mestu Šanliufra, v mošeji

Sveto mesto Šanliufra leži tik ob sirski meji. Mesto se imenuje tudi mesto prerokov. Po muslimanskem izročilu naj bi bil v njem rojen

Abraham, prerok Elija, Job in očak Jakob. To naj bi bil po njihovem mišljenju starodavni Ur. Judovsko in krščansko izročilo pa pravi, da se je starodavni Ur nahajal v Kaldeji, današnjem Iraku.

Poročni pari so dokaj pogostni prizori po ulicah turških mest

V Šanliufri smo videli polno muslimanskih romarjev, verjetno so semkaj prišli še iz drugih arabskih držav. Mnoge žene so bile zakrite tudi po obrazu. Glavni cilj vseh teh romarjev je ogled votline, v kateri naj bi bil rojen in živel Abraham. Malo za lase je privlečena zgodba o Abrahamovi smrti, ki nima nobene podlage v biblijskem izročilu .Zgodba namreč pravi, da se kralj sprl z Abrahamom in kralj ga je obsodil na smrt. Smrt so izvedli tako, da so ga z vojaškim katapultom izstrelili v bližnje jezero. Od tedaj v tem jezeru živijo svete ribe. Mi smo jih videli vse polno. To so običajni krapi, ki jih romarji hranijo s "sveto" hrano in seveda jih ne sme nihče loviti. Namerno nisem hotel kupiti hrane, ker v svetost rib ne verjamem. V sklopu te Abrahamove votline je tudi znamenita mošeja in prekrasni park.

Predno bi zaključil z opisom svojega potovanja po Turčiji, bi rad omenil še obisk Gobeglitepa, enega najbolj pomembnih arheoloških najdišč v današnjem času. Zakaj je to najdišče tako pomembno?

Najstarejši žrtveni oltar na svetu v kraju Gobeglitep

Človek se je preživljal več kot tisoč let s tem, kar je ulovil na lovu in kar mu je narava sproti ponujala. Bil je nomad in selil se je iz kraja v kraj. Potem pa nastopi največja revolucija v zgodovini človeštva ali malo drugače povedano, popolna sprememba načina življenja. Človek je vzgojil rastlino, podobno naši pšenici. Iz te rastline je pridobival zrnje, ki ga je uporabljal za hrano. To zrnje je mlel in iz moke pekel kruh in si kuhal hrano. Omislil se je polja in na njih je torej sejal žito. Tako se je začela nova, napredna doba za človeka. Ni mu bilo več potrebno biti nomad in iskalec hrane. Začel je imeti stalno bivališče. Arheologi pravijo, da se je na tem mestu začelo gojenje žitaric. To je bila divja pšenica, ki so jo začeli sistematično gojiti prav na tem kraju.

Gobeglitep je velikanski arheološki kompleks in odkrit je samo en manjši del. Narejen je 10.000 let pred Kristusom, torej veliko prej kot

egipčanske piramide in po domnevah predstavlja en velikanski žrtvenik. To so kamniti stebri v obliki črke T, na njih so reliefi raznih živali in ljudje so k tem žrtvenikom prihajali darovati živali. Göbekli Tepe je arheološko odkritje največjega pomena, saj bi lahko korenito spremenil razumevanje ključne dobe v razvoju človeške družbe. Ian Hodder, s Stanfordske univerze je dejal: "Göbekli Tepe spremeni vse." Kaže, da so monumentalne komplekse postavljali že lovci in nabiralci in ne le stalno naseljene kmetijske skupnosti, torej so nastali prej, kot so mislili do zdaj. Tako je bilo najprej zgrajeno veličastno svetišče. Pobudniki in graditelji žrtvenika so bili duhovniki, ki so opravljali daritve. Pozneje so okoli tega svetišča nastale stalne naselbine.

Armenska katedrala na otoku jezera Van, ki je zdaj muzej

Pomembnost tega arheološkega najdišča se pokaže tudi po tem, da je ob tem najdišču postavljena lepa stavba. Vsak obiskovalec mora videti zanimiv videoposnetek, kjer je govor o tej človeški revoluciji in kaj naj bi pomenilo to veličastno odkritje tega velikega žrtvenika. Šele po ogledu tega videofilma se lahko gre do samega

najdišča. Mi smo to storili po neznosni vročini in splačalo se je videti stvaritve, stare več kot 12.000 let. Tu se je torej začela spreminjati zgodovina sveta. Arheologi bodo na tem mestu še marsikaj odkrili in se nam v bodoče obeta velika senzacija. Morda bodo znali odgovoriti na tisoč vprašanj, na katera še danes ni mogoče najti pravilnega odgovora.

Slapovi Muradije, kamor prihajajo številni turisti

Na to najdbišče je naletel neki kmet, ki je pri oranju našel veliki kamen. Ko ga je začel odkopavati je videl, da je umetno izklesan. Opozoril je arheologe in tako je svet postal priča največjega arheološkega odkritja.

Tukaj bom končal s svojim opisovanjem potovanja po Vzhodni Turčiji. Lahko bi še pisal o znamenitih vanskih mačkah, ki imajo eno oko modro, drugo pa zeleno, o obiskih znamenitih mošej, o sprehodih po rdečih puščavskih predelih, kjer človek misli da hodi po Marsu, o obisku rudnika soli v Tuzluči, o slapovih Muradije, kjer smo si privoščili piknik, o tkalnici s prekrasnimi preprogami, o izdelovalcih nakita in še o marsičemu drugemu. Naj bo to dovolj. Agencija OSCAR iz Kranja mi je popolnoma zadovoljila s svojo ponudbo.

SREČANJE Z ABRAHAMOM

Rojstne dneve obhajamo zato, da se zahvalimo Bogu za dar življenja. Na vsak rojstni dan, bi se morali zahvaliti tudi materi, ki nas je rodila. Rojstni dan je predvsem njen praznik, na kar pogosto pozabimo. Prav pa je, da se za rojstni dan zahvalimo tudi vsem ljudem, ki so nam v življenju stali ob strani.

V življenju človeka so pa neki mejniki, ki jim posvetimo posebno pozornost. Ta mejnik je srečanje z Abrahamom, kjer se Bogu zahvalimo, da nam je dal preživeti najbolj ustvarjalna leta svojega življenja. To je v vsej svoji skromnosti naredila naša faranka, Elka Zevnik. Poznamo jo kot ženo, ki se je poročila na kmetijo, kljub temu, da bi se lahko izbrala drugačno poklicno kariero. V teh letih svojega zakonskega življenja, je podarila življenje šestim otrokom in tako na najlepši način, izpolnila svojo življenjsko poslanstvo. Za rojstvo in vzgojo tolikih otrok pa mora imeti mati vero, večjo, kot jo ima papež in vsi duhovniki tega sveta. Elka se je tega zavedala. Svojo vero, ki jo je ponesla iz svoje domače hiše, je še povečala ob zgledu svoje tašče Tončke, znane po svoji pridnosti in odločnosti. Njej je bila vera življenje njenega življenja in tudi ona je dala življenje osmim otrokom.

Elka si ni zadovoljila samo z neko površno vero. Odzvala se je božjemu klicu, ki ga je zaslišala v svojem srcu. Na katehezah, ki so jih imeli neokatehumenski katehisti, je še bolj začutila, kaj pomeni vera v življenju človeka. Ob spoznanju, da Bog ljubi človeka, človek ne more ostati neprizadet. Odločila se je za Pot odločitve in spreobrnitve. Postala je odgovorna za neokatehumensko skupnost v Brežicah in je ni težko dvakrat na teden, iti na srečanja z brati in sestrami. Ob vsem tem pa še najde čas za strežbo bolnika v hiši in rada prebere tudi verski tisk.

OŽARJENI Z OGNJEM LJUBEZNI

Kristus ima visoko mnenje o človeku. Želi, da človek živi svoje življenje v polnosti. Da pa to doseže, mora iti k virom življenja. To smo doživeli vsi tisti, ki smo se udeležili neokatehumenskega srečanja v Poreču. Bilo nas je okoli 400 iz vseh koncev nekdanje Jugoslavije. Med njimi so bili številni zakonci, ki s ponosom povedo, da imajo tudi po deset in še več otrok. Veliko je bilo mladih fantov in deklet, ki se odgovorno pripravljajo na svoje poslanstvo. Poseben ton temu srečanju dajo bogoslovci, Redemptoris Mater, iz Sarajeva, ki so iz vseh koncev sveta in seveda številni duhovniki, ki spremljajo neokatehumenske skupnosti. Tukaj so zbrane tudi družine, ki delujejo na teritoriju, kjer ni katoličanov in s svojim življenjem vsajajo vero na vseh koncih sveta. Tudi letos smo poslušali katehezo, veselo oznanilo, da nas ima Bog rad, poglabljali smo se v božjo besedo in sodelovali pri veličastni evharistiji. Ob koncu evharistije se je kar nekaj fantov in deklet odločilo za duhovni poklic in prav tako je nekaj družin bilo pripravljenih, da gredo v različne konce sveta, oznanjat Kristusovo veselo oznanilo.

ČE DANES SLIŠITE NJEGOV GLAS, NE ZAKRKNITE SVOJIH SRC

Člani neokatehumeskih skupnosti pri evharistiji v hotelski dvorani

V naši čateški župniji tudi deluje neokatehumenska skupnost, ki jo želimo povečati. Naši katehisti iz Ljubljane so pokazali pripravljenost, da ponovijo kateheze takoj po novem letu v našem župnijskem domu. K tej poglobitvi vere so povabljeni vsi ljudje, brez razlike v starosti, tudi tisti, ki so oddaljeni od vere in želijo napolniti svojo notranjost z duhovno vsebino. Danes je na stotisoče ljudi po vsem svetu, ki so našli smisel svojega življenja prav na tej neokatehumenski poti. Bog dviga potrte. Bog nas ima rad, kot nihče drug na svetu in vstali Kristus, nam daje edini odgovor na naša najgloblja hrepenenja. Zato ne preslišimo božjega povabila. Že sedaj razmišljate o tem in ko bo prišel trenutek odločitve, se pogumno odločite.

Bog je edini, ki ne razočara človeka. Vanj položimo svoje življenje.

SREČANJE V ŠENTVIDU

Leto 1970 je bilo blagoslovljeno za Cerkev v Sloveniji. Slovenski škofje so takrat posvetili kar 54 novomašnikov. Bil je to rod duhovnikov, ki je bil rojen v letih, ko je Cerkev v Sloveniji najbolj trpela. Mnogi duhovniki so bili pobiti spet drugi zaprti in izgnani. Mnogi očetje teh duhovnikov so končali v Kočevskih jamah, Teharju, Hrastniških rovih in Hudi jami. Ob posvečenju smo si zaobljubili, da se bomo vsako leto srečali, se pogovorili in potrdili svojo bratsko povezanost. Letos nas je povabil naš sošolec in upokojeni nadškof, Lojze Uran, v zavod Sv. Stanislava. Zbralo se nas je 28. Po pozdravu in pogovoru v avli gimnazije, smo imeli mašo v prekrasni kapeli, ki jo krasi čudovit mozaik p. Ivana Rupnika. Po vojni je bila ta kapela prostor, od koder so vozili vrnjene domobrance na streljanje. V freski je ohranjen tudi spomin na te tragične dogodke. Nadškof nas je med pridigo spomnil na zlato mašo, ki jo bomo obhajali drugo leto, če Bog da. Žal jo ne bo obhajalo vsaj 15 sošolcev, ki jih je Bog že poklical v večnost. Po maši smo imeli še skupno kosilo, pri katerem smo obujali spomine na pretekla leta, ki so tako hitro minila.

ZANIMIVO SREČANJE BREZANCOV

V soboto, 12. oktobra, je potekalo v vasi Brezje pri Veliki dolini 2. tradicionalno srečanje Brezancov.

Pred desetimi leti se je porodila ideja, da bi se zbrali vsi vaščani Brezja, tisti ki še tam živijo in tisti, ki jih je usoda odnesla v širni svet. Nekateri so ostali v tujih deželah, nekateri so se vrnili, spet drugi pa so ostali na rodni grudi. Vsi so bili veseli dogodka in kdor je imel priložnost, se je srečanja udeležil, takih je bilo nekaj čez 200. Tedaj sta bila ponosna lastnika naziva »najstarejši vaščan« gospa Olga Lončarič in gospod Mihael Bajs, letos pa sta to gospod Jože Škrlec in gospa Marija Vogrin.

Brezanci – kot pravijo sebi prebivalci Brezja – so ponosni, delovni, dobrosrčni, pa tudi trmasti in zamerljivi. Slednjega na srečanju ni bilo opaziti. Vsi so bili veseli, snidenja s sovaščani in sorodniki. Trenutno živi v vasi Brezje 83 prebivalcev, od 42 hiš jih je 27 stalno naseljenih.

Ideja za drugo srečanje se je porodila članom društva vinogradnikov, ki so se konec avgusta vračali s kmetijskega sejma v Gornji Radgoni. Porazdelitev nalog, odgovornosti… in priprave so se začele…

Letošnji dogodek se je odvijal na dvorišču domačije Petrič, ki leži sredi vasi. Postavljeni so bili šotori, kajti vreme je pač nepredvidljiva zadeva, pod njimi pa mize in klopi.

Vse skupaj se je začelo ob 11. uri s sveto mašo, ki sta jo vodila aktualni župnik gospod Janez Zdešar in gospod Lojze Brce, ki je po

rodu iz Brezja. Maša je bila darovana za vse pokojne, kakor tudi za še živeče Brezance. Slovesnosti sta se udeležila tudi župan občine Brežice gospod Ivan Molan in predsednik krajevne skupnosti, gospod Marijan Žibret, ki je podelil vasi Brezje priznanje. (Čez pašnike in njive Brezja je namreč potekala meja med Nemškim rajhom in Neodvisno državo Hrvaške. V spomin na to, vsako leto poteka pohod po nekdanji okupacijski meji in Rezanci poskrbijo, da se pohodniki okrepčajo.)

Gospod Stane Barkovič, predstavnik Brezja je v svojem govoru navzočim predstavil življenje Brezja nekoč in danes:

»Nekega posebnega napredka Brezje v tem času ni doživelo, dobili smo drevored brez , delo pridnih rok, ki nas spominja na čase, ko so breze obdajale to hribovsko vasico, po kateri je verjetno tudi dobila ime. Na gričih Vrška, Keberjeka in Vršijeka sameva še kak vinograd, že dolgo pa ni več slišati, v tem jesenskem času vriska in pesmi trgačev, le postavljen kamen od preše z napisom Brezje bo odslej ostal opomnik, da je po teh gričih nekdaj rastla vinska trta.

Gospodarska in demografska podoba Brezja se v teh desetih letih ni izboljšala, še dobro, da imamo Bajsovo kmetijo in nekaj govedi v

vasi, da se pokosijo travniki, kajti drugače bi Brezje že zdavnaj postalo Brezov log. Nikjer na svetu ni jug bogat in v Brezju, ki je na jugovzhodu države ne more bit drugače, daleč od Cesarja in daleč od Boga, vendar mi smo tu in tu bomo tudi ostali.

V teh desetih letih nam je tudi usoda iztrgala mnogo prezgodaj preko deset ljudi, svojcev, sosedov, vaščanov, ki smo jih imeli radi. Luč na koncu tunela pa je, da se v vasi sliši več otroškega smeha kot pred leti in, da se, če ne otroci, ki so odšli, pa vnuki nekoč vrnejo v našo vasico, da bo spet kot nekoč zvečer "križaja" polna smeha in živžava.«

Druženje se je nadaljevalo v sproščenem vzdušju ob okusni hrani in pijači in je trajalo do poznih večernih ur. Poskrbljeno je bilo za glasbo (kitara in harmonika), ob prijetnih zvokih pa se je tudi pelo in plesalo.

Velika zahvala vsem, ki so kakorkoli prispevali k čarobnosti srečanja.

Polni vtisov, doživetij in prijetnih občutkov se veselimo naslednjega snidenja v Brezju. **Napisal*: Darko Škrlec***

ŽUPNIK BI VAM RAD NEKAJ POVEDAL

V mesecu novembru, ko praznujemo praznik Vseh svetih in Dan vernih duš in ko se še posebej spominjamo naših rajnih, bi vam rad povedal nekatere stvari, ki se tičejo smrti in naših pogrebov.

Smrt je spremljevalka našega življenja in pomembni dogodek v našem življenju. V trenutku smrti se bo odločila naša končna usoda. Srečali se bomo s svojim Bogom in sodnikom. Tukaj ne bo več časa za zanikanje, pretvarjanje in podkupovanje. To bo trenutek resnice.

Lepo je, da smo na smrt pripravljeni. Bog nas lahko pokliče v vsakem trenutku. Zato imejmo za sveto dolžnost, da v času bolezni stopimo k duhovniku, opravimo sv. spoved in prejmemo sv. obhajilo. To isto poskrbimo tudi za naše bližnje in tudi daljne sorodnike, ko se znajdejo v težkem položaju. Najbolje je, da to naredimo, ko je človek še pri zavesti in ne čakamo, da pade v komo. Človek, ki ima svoj odnos z Bogom urejen je miren tudi v najtežjih trenutkih življenja.

Ko človek umre, obvestimo čim prej tudi duhovnika, da se lahko vse uredi za pokop. To naj naredijo ožji sorodniki. Včasih se mi je zgodilo, da so poslali v župnišče kakšnega malega otroka. Kot župnik

rad ustrežem vsaki želji, v šolskem času pa ne morem imeti pogreba ob četrtkih, ker imamo verouk. Pri nas so vsi pogrebi povezani s sv. mašo in pri tem ne želim delati nobenih razlik. Če kdo tega ne razume, se naj pač odloči za samo civilni pogreb. Najbolj žalostno je, če se kdo sklicuje na čas. Pieteta do pokojnika zahteva, da se vzamemo čas tudi za dostojno slovo.

Ob vseh opravilih, ki jih tedaj imamo, poskrbimo, da bomo šli tudi k spovedi in z očiščeno dušo molimo za pokojnika. Sam sem vedno pripravljen stopiti v spovednico. Človek, ki že dolgo časa ni bil pri spovedi ali zanemarja sv. mašo, ne sme pristopiti k obhajilu pri pogrebni maši. Vsak naj presodi samega sebe in naj posluša glas svoje vesti.

Hvalevredno je, da je pokojnik vsaj en večer v mrliški vežici in da se lahko ljudje od njega v miru poslovijo. Tukaj opuščamo našo lepo slovensko navado, ko so ljudje ob pokojniku bdeli. Če zmoremo včasih celo noč prečuti ob raznih zabavah, potem bomo lahko tudi nekaj večernih ur prebedeli ob pokojniku. Morda nam je prav on, v času svojega življenja, posvetil veliko časa, ljubezni in morda zapuščino, mi mu pa ne zmoremo posveti nekaj časa.

V naši župniji imamo dve pokopališči in dve pokopališki cerkvi. Tako lahko zadnje slovo lepo povežemo s sv. mašo. Ljudje, ki poznajo kulturo, se udeležijo svetih obredov tudi v cerkvi. Skrajno nekulturno je, če kdo med cerkvenimi obredi, nekje zunaj klepeta. Ti ljudje, ki nimajo spoštovanja do pokojnika in sočutja do žalujočih, naj ostanejo doma.

Pri cerkvenih pogrebih bomo ohranili zvonjenje in ga ne bomo nadomestili z raznimi glasbenimi vložki. Ohranjamo to kar spada k našemu izročilu. Zato ne uvajamo raznih novotarij. Ponekod že spuščajo ob pogrebih bele golobe in seveda to kar precej stane.

V naši župniji je že 50 let navada, da se med pogrebom pobira v pušco. Z nabranim denarjem se poravnajo stroški cerkvenega pogreba in s tem pokažemo na nek način solidarnost z domačimi. Sami stroški s cerkvenim pogrebom niso tako visoki kot so druge pogrebne storitve. Znašajo okoli 170,00 evrov in vsota nabranega denarja pokrije stroške, če vsaj domači darujejo v pušco malo več. Zgodilo se mi je, da se ni ob nekem, sicer kar velikem pogrebu, nabralo dovolj denarja. Bil je samo drobiž. Ni čudno. Mož, ki je prišel na "račun" mi je takrat dejal: "Doma smo sklenili, da ne bomo dali denar v pušco, ker bodo to že drugi naredili, razliko bomo že plačali po pogrebu, če bo potrebno". Nihče pa nam ne more prepovedati, da bi pobirali denar pri pogrebni maši, lahko pa sam poravna stroške cerkvenega pogreba. Nekateri so me s tem izsiljevali in tudi denar, ki so mi ga pozneje dali za pogrebne stroške, sem jim vrnil po pošti.

Po opravljenem pogrebu naj se vsak naročnik pogreba oglasi v župnišču, da pridobim potrebne podatke za vpis v mrliško knjigo in doplačajo morebitne stroške. V glavnem pravim, da teh stroškov ni. Je

pa kar nekaj primerov, ko že leta in leta čakam na te podatke. Nekaterim se niti ne zdi potrebno, da se pridejo vsaj zahvalit.

Zahvaljujem se vsem tistim, ki ob pogrebih darujete za sv. maše. Pri nekaterih pogrebih pokažete izredno velikodušnost in zgodi se, da se nabere tudi do 40 sv. maš. To je pravi odnos do pokojnika in to seveda razume samo tisti, ki ima vero. Srečen takšen oče ali mati, ki imata takšne otroke. Če bi vedeli, kakšna milost je to za rajne, bi ne bili pri tem tako skopuški. Sveče so balast za okolje in v mnogih državah so že prepovedane.

Prav tako dajem priznanje vsem tistim, ki naročite mašo na obletnico smrti. To je najlepši spomin na rajnega in tudi najbolj koristen za njegovo večno zveličanje. To posamezni radi naredite in maše na obletnico smrti, imajo prednost pred vsemi drugimi mašami.

Zdaj že kar nekaj let vse maše, ki jih dobim, opravim sam in jih ne oddajam naprej.

Smrt je dogodek, ki prizadene domače. Pozdravljam tiste, ki ob smrti poživijo svojo udeležbo pri nedeljskih mašah in ne razumem tistih, ki niti tistih nekaj nedelj po pogrebu ne pridejo k maši.

Sodobni svet, ki je svet uživaštva in časti samo storilnost, želi na smrt pozabiti. Težko se sooči s to resničnostjo. Zakaj? Zato, ker nima vere. Bolni in stari človek je po njihovem mnenju strošek za državo. Zato se je začelo govoriti o eutanaziji in pomoči pri samomoru. Vedno bolj se uveljavljajo anonimni pogrebi in raztrosi pepela. Pogrebni zavodi vse to opravijo brez prisotnosti domačih. Otrok ne sme videti mrliča ali pogreba, da bi ne doživel stresa. Vse to je seveda lažni svet. Ohranimo dostojen pogled na smrt in na vse to kar je z njo povezano.

SPOROČILA IN OZNANILA

Pri sv. krstu je bila v božjega otroka prerojena Moana Cetin, prvi otrok Rikota Andreja Cetina in Kaje Budič. Staršem čestitamo ob tem veselem dogodku.

K večnemu počitku smo pospremili Frančiško Baškovč iz Žejnega, staro 89 let. Zanjo je bilo darovanih 13 sv. maš. Naj počiva v miru.

*****

VSI VERNI RAJNI bodo v soboto, 2. novembra. Kot navadno bo sv. maša na Vel. Malencah ob 8,00 dopoldan, v farni cerkvi bo sv. maša ob 18,00 uri. Naših rajnih se predvsem spominjamo z molitvijo. Duše v vicah nam bodo hvaležne za naše molitve.

****

ZAHVALNO NEDELJO bomo obhajali 3. novembra. Sv. maši bosta na Čatežu ob 8,00 in 10,00. Na Stankovem bo sv. maša ob 11,00 uri. Pri vseh mašah bomo zapeli zahvalno pesem in se Bogu zahvalili za vse prejete darove. Le hvaležen človek je pravi človek.

****

Po zahvalni nedelji je bila v preteklosti vedno bira za duhovnika. Vsem tistim, ki cenite duhovnikovo delo in njegovo prisotnost v župniji, se najlepše zahvaljujem za vsak vaš dar. To nekateri naredite in sem za to vaše dejanje dobrote zelo hvaležen.

****

Ob zahvalni nedelji, bi se rad zahvalil vsem svojim faranom in posebno tistim, ki čutite s župnijo. Posebej bi se rad zahvalil našim sestram redovnicam, s. Jaši, s. Katarini in s. Bakhiti. Velika zahvala gre tudi našima organistoma, Ignacu in Juretu ter vsemu pevskemu zboru, ministrantom in bralcem božje besede. Nenazadnje pa gre tudi velika zahvala vsem čistilkam in krasilkam naših cerkva in vsem tistim, ki s svojimi darovi pomagate vzdrževati naše župnijske potrebe.

****

MARTINOVO NEDELJO bomo obhajali 10. novembra. Sveti maši bosta v farni cerkvi ob 8,00 in 10,00., na Vel. Malencah bo sv. maša ob 11,00 uri.

****

Tisti, ki imate doma internet, boste lahko za naprej prebrali Sopotnika tudi na internetni strani Krajevne skupnosti Čatež ob Savi. Tukaj boste lahko prebrali še druge novice iz naše krajevne skupnosti.

****

V tem času se je tudi obnovila mrliška vežica in je postala bolj funkcionalna. Med nedeljskimi mašami bodo odprte tudi sanitarije, lepo pa bi vas prosil, da poskrbite za čistočo.

SREČANJE LETNIKA -1970-
V ŠENTVIDU NAD LJUBLJANO